



Rakkaus – jumalainen energia

Kun meditaation sanattomassa rukouksessa pyrimme hetkellisesti sulkemaan aistit ja ajattelun pois häiritsemästä, jää suurempi mahdollisuus löytää ja kokea sitä, mikä meissä saattaisi olla aidointa. Etsimme nyt syvempää minän olemusta, ei ruumiimme yhteyteen tämän elämän ajaksi muodostunutta egoa. Kenties huomaamme että todellinen ytimemme aivan kuin hengittää sisään ja ulos syvää rakkautta. Se on rajaton jumalainen energia, joka on kaikkeuden elämänvoima. Se on koko olemuksemme täyttävä autuus ja hyvä henki.

Tuo elämän perusenergia ei ole emotionaalinen tunne, se ei ole pyytävää eikä kohdistuvaa rakkautta, vaan antavaa ja vallitsevaa. Vilpittömän rakkauden välityksellä minuutemme tuntee yhteyden muuhun elämään ja luontoon, hengen maailmoihin ja meitä ympäröivään kaikkeuteen. Tuo voima on yhteistä kaikessa: kasveissa, eläimissä, ihmisissä. Vaikka eri olioiden aisti- ja aivotoiminnat ovat erilaisia, tuo sanoinkuvaamaton hyvyys on yhteinen elämänenergiamme. Kun tunnemme rakkauden, tunnemme myös suuren ykseyden.

Rajaton rakkaus ei ole itselle haluavaa ja omistavaa. Siinä se poikkeaa jyrkästi siitä, mitä ihmiset usein rakkaudeksi nimittävät, vaikkemme tarkoittaisi rakkaudella edes pelkkää seksuaalista mielenkiintoa. Siihenhän usein rajoitutaan kun sanotaan "minä rakastan sinua", tarkoitetaan että "haluan lisääntyä sinun kanssasi". Ja mikäpä sen ihanampaa silloin kun on sen aika, se kuuluu yhteen elämänvaiheeseen. Omistava rakkaus taas tarkoittaa noilla samoilla sanoilla, että "haluan pitää sinut kuin esineen itselläni, lähelläni ja omassa käytössäni". Siitäkin on opittava päästämään irti. Itsekäs rakkaus kohdistuu yleensä henkilöön, asiaan tai tavarahan, siis hyvin rajattuun kohteeseen. Se on olemukseltaan lähellä pelkoa ja ahneutta, jotka ovat kaikki saman asian ilmentymiä. Itsekäs rakkaus ei avaudu vaan sulkeutuu. Se pystyttää muurit suojakseen ja jättää muut ulkopuolelle.

* * *

Sitä jumalaista rakkausenergiaa, jota tavoittelemme meditaatioissa, sanotaan 'kaikkeuksia syleileväksi'. Se onkin todellista sielun avautumista kaikelle mikä meitä ympäröi. Se ei vaadi itselle mitään, se on antautumista ympäröivälle hyvyydelle, joka on aina luonnostaan olemassa. Koko luomakunta rakastaa meitä, sillä sama perusvoima on kaikessa. Todellinen rakkaus ei ole tunne vaan sieluntila. Tavoitettuaamme sen esimerkiksi meditaation avulla, voimme tuoda sen vallitsevaksi jokapäiväiseen elämäämme. Se antaa varmuuden ja turvan. Jumalainen rakkaus on Ikuisen Hengen läsnäoloa sisimmässä, se on se tuuli joka puhalttaa sielumme kipinän roihuavaksi tuleksi.

Kun avaamme sydämemme vilpittömästi rakastaen vastaanottamaan niin kaikkeuden kuin kanssaihminenkin viestejä, avaamme samalla kanavan hyvien voimien ja henkiolentojen tulla lähellemme. Kohottaessamme mieleemme korkeimman valon puoleen luomme perustan kaikille toimillemme ja annamme tietoisesti suunnan aineettoman ja ajattoman olemuksemme kehitykselle.

Heikki Juutilainen

ULTRA 4/2005